

Arrest

nr. 227 089 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Lar Lewani, gelegen in het district Alikhel, ook gekend onder de namen Jaji en Aryub Zazi, in de provincie Paktya. U ging naar school tot de vijfde klas. Nadat u gestopt was met school sloot u zich aan bij de arbaki of lokale politie. U werkte gedurende drie jaar bij de arbaki in uw eigen regio. U had als taak het verzekeren van de veiligheid op de wegen en bruggen. Uw vader werkte sinds tien jaar bij de nationale politie in het districtshuis. Hij doorzocht voertuigen en bemande de checkpost. Uw vader kreeg dreigbrieven maar bleef zijn job verder uitoefenen.

In de laatste vier maanden voor uw vertrek kreeg u voor het eerst een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u moest stoppen met uw werk. Ook de andere leden van uw compagnie kregen zulke brieven. Vier leden van uw compagnie werden gedood in een hinderlaag van de taliban. U was op dat moment in huis, daarom overleefde u dit incident. De laatste tien dagen voor uw vertrek werd u gezocht door de taliban. U overnachtte in de huizen van verschillende dorpelingen om u te verschuilen. Op een dag ging u toch thuis slapen omdat uw vader die dag naar huis kwam. Die avond kwamen de taliban naar jullie woning. Ze beschoten uw vader en uw vader schoot op hen. U wou ook schieten maar u zag dat er veel taliban waren en u vluchtte weg. U ging naar de woning van uw tante in Kot Kalei. Uw neef R. (...) verborg u in de stal. De volgende dag vertelde hij dat uw vader gedood was. Gehuld in een deken werd u de volgende nacht door R. (...) met de auto naar Gardez gebracht. Daar contacteerde hij uw broer H. A. (...) (CGVS nummer (...), O.V. nummer (...)), die sinds lange tijd in België verblijft. Omdat u gedood zou worden als u terugging naar uw dorp had u geen andere optie dan te vertrekken. U werd overhandigd aan een smokkelaar. U verklaarde aanvankelijk na een reis van vier maanden op 5 november 2017 aangekomen te zijn in België, waar u op 16 november 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming deed. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

U legde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer.

Het CGVS nam op 27 juli 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde recente verblijf in Lar Lewani, gelegen in het district Alikhel, provincie Paktya en aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseerde.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing en u legde hierbij nieuwe verklaringen af over uw reis naar België, u zou namelijk reeds rond november 2015 Afghanistan verlaten hebben en ongeveer anderhalf jaar in Servië verbleven hebben voor uw komst naar België. Ter ondersteuning van het beroep legde u bij het verzoekschrift twee foto's, het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 en de UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 neer. Bij de rechtszitting legde u de volgende documenten neer: een document van het comité van Lar Lewani, een bevestiging van uw job als politieagent bij de lokale politie, een document ter bevestiging van uw scholing en een schoolrapport. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS in zijn arrest van 10 december 2018.

U werd nogmaals gehoord door het CGVS en verklaarde dan in asad 1394 (gregoriaanse kalender: juli-augustus 2015) vertrokken te zijn uit Afghanistan. U zou anderhalf jaar in Servië verbleven hebben en u zou eerder hierover gelogen hebben omdat u niet teruggestuurd wou worden naar Servië. Alle andere verklaringen die u eerder gaf zouden wel correct zijn. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u bijkomend een afdruk van een conversatie tussen uw broer H. (...) en een vriend neer. Na uw tweede persoonlijk onderhoud bezorgde uw raadsman een email met betrekking tot uw Facebookprofiel neer. Hierin werd verklaard dat u niet de waarheid had verteld over het Facebookprofiel op naam van M. E. (...) maar wel over alle andere zaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS 12/06/2018, hierna CGVS 1, p. 2 en notities CGVS 08/02/2019, hierna CGVS 2, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België en het door u aangemeten profiel en netwerk.

Gevraagd naar Facebookprofielen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u slechts één Facebookprofiel te hebben en dat dit profiel op uw eigen naam is (CGVS 1, p. 3). U bevestigde tijdens dit onderhoud dat met name het profiel [https://www.facebook.com/m.\(...\).a.\(...\)](https://www.facebook.com/m.(...).a.(...)) (zie afdruk toegevoegd aan het administratief dossier) het uwe is (CGVS 1, p. 17). U verklaarde tijdens uw eerste en tweede onderhoud dat dit profiel door uw broer H. (...) voor u gecreëerd werd toen u in België aankwam, dat u aanvankelijk niet zo veel wist over het gebruik van Facebook maar dat u intussen nu zelf uw Facebookprofiel gebruikt (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 11, 12). Tijdens uw tweede onderhoud werd u nogmaals gevraagd of u nog andere Facebookprofielen hebt of gehad hebt, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS 2, p. 12). Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie afdrukken van het Facebookprofiel [https://www.facebook.com/m.\(...\).e.\(...\)](https://www.facebook.com/m.(...).e.(...)) toegevoegd aan het administratief dossier) dat er een Facebookprofiel bestaat op naam van M. E. (...), verblijvend in België, met verschillende profielfoto's waarop u duidelijk herkenbaar bent. Geconfronteerd met een afdruk van dit profiel tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, reageerde u verbaasd en zei u dat u dit [profiel] niet gebruikt hebt (CGVS 2, p. 12). U bevestigde dat u de persoon op de profielfoto van 30 december 2018 bent en u verklaarde dat die foto in kwestie in Sint-Niklaas genomen is door een vriend (CGVS 2, p. 12, 13). Toen u erop gewezen werd dat u eerder verklaard had geen andere Facebookprofielen te hebben, zei u dat het zou kunnen dat andere personen dit profiel gebruiken (CGVS 2, p. 12). Uit toegevoegde afdrukken blijkt dat het profiel in kwestie tenminste sinds zes jaar actief is. Desondanks bleef u volhouden dat u maar één Facebookprofiel hebt en dat u het profiel op naam van M. E. (...) nooit gebruikt hebt, ook toen u erop gewezen werd dat het profiel in kwestie al jaren bestaat (CGVS 2, p. 12). U verklaarde geen idee te hebben waarom iemand een profiel zou maken met uw naam en foto (CGVS 2, p. 12). U verklaarde dat het zou kunnen dat uw broer het profiel gebruikt, maar dat u het hem zou moeten vragen (CGVS 2, p. 12). Pas 2 weken na uw tweede persoonlijk onderhoud, liet u middels een email van uw raadsman d.d. 20/02/2019 weten aan het CGVS dat het bewuste Facebookprofiel wel degelijk het uwe is, ondanks uw eerdere, herhaalde ontkenningen.

Volgens deze e-mail werd het profiel aangemaakt door uw broer H. (...) tijdens een verblijf in Peshawar. U zou toen met uw familie gedurende een twintigtal dagen uw broer bezocht hebben in Pakistan. Dit zou de enige keer geweest zijn dat u zich buiten Afghanistan begaf. Voorts zou de vermelding op het Facebookprofiel dat u gestudeerd hebt aan de universiteit van Peshawar grootdoenerij zijn en zouden uw reacties op profielen van personen in Kabul geenszins impliceren dat u ooit in Kabul bent geweest, het zou immers normaal zijn voor Afghanen te communiceren via Facebook zonder de persoon ooit in het echt ontmoet te hebben. Dat u pas 2 weken na uw tweede persoonlijke onderhoud, dat nota bene plaats had omdat de eerste beslissing van het CGVS vernietigd was door de RvV nadat u in beroep nieuwe verklaringen aflegde, uw verklaringen nogmaals aanpaste, tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in zeer ernstige mate aan. Uw nogmaals aangepaste verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. Nochtans kreeg u tijdens dit tweede onderhoud uitgebreid en herhaaldelijk de kans om de waarheid te vertellen na de nodige confrontaties, werd u uitdrukkelijk gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid en verklaarde u dat u enkel over uw vertrekkdatum en langere reisweg niet de waarheid verteld had bij uw eerste onderhoud (CGVS 2, p. 2, 6, 12, 13, 14). Uw verklaringen in de e-mail dat u nooit in Kabul bent geweest, de personen uit Kabul op wiens profielen u reageerde nooit in het echt ontmoet hebt, geen hogere studies gedaan hebt en slechts eenmaal in Pakistan bent geweest zijn blote beweringen die u op geen enkele wijze staaft en kunnen slechts gezien worden als een zoveelste poging om uw verhaal aan te passen na confrontatie met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit onderstaande opmerkingen dat er wel degelijk aanwijzingen zijn dat u minstens een deel van de personen op wiens profielen u reageerde kent. Dat u tijdens het onderhoud de waarheid niet durfde vertellen over dit Facebookprofiel uit angst het verblijfsrecht van uw broer in gedrang te brengen houdt geen steek. U verklaarde immers dat H. (...) naar Pakistan reisde om u en de rest van de familie te zien, gezien hij om voor de hand liggende redenen niet terug naar Afghanistan kon gaan. Aangezien uw broer naar Pakistan en niet naar Afghanistan reisde was er helemaal geen reden om te vrezen voor zijn verblijfsrecht, hij heeft als erkende vluchteling afkomstig uit Afghanistan immers het recht en de mogelijkheid om naar Pakistan te reizen, wat ook blijkt uit uw verklaringen.

Het CGVS stelt voorts vast dat op het Facebookprofiel op naam van M. E. (...) vermeld staat dat deze persoon als ingenieur werkt, afkomstig is van Kabul en aan de Habibai (sic, verkeerde spelling van Habibia) High School (volgens toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt een gerenommeerde middelbare school in Kabul) en de Islamia College University in Peshawar in Pakistan studeerde. Op de lijst van plaatsen bezocht door M. E. (...) staat onder meer Kabul vermeld. Nochtans hebt u herhaaldelijk verklaard nooit in Kabul en Pakistan geweest te zijn (CGVS 2, p. 8, 9 en CGVS 1, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bleef u beweren nooit in Pakistan of Kabul verbleven te hebben en maar tot de vijfde klas naar school geweest te zijn (CGVS 2, p. 12). U zei tevens geen familieleden of kennissen in Kabul of Pakistan te hebben (CGVS 2, p. 13). Toen u erop gewezen werd dat met dit Facebookprofiel in kwestie geregeld commentaren werden gegeven op foto's van mensen die in Kabul of Pakistan verblijven, herhaalde u slechts nogmaals dat dit niet uw Facebookprofiel is en dat het zou kunnen dat andere mensen dat profiel op uw naam maakten en gebruiken (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met een aantal Facebookprofielen waarop commentaren werden gepubliceerd door M. E. (...), verklaarde u geen van deze personen te kennen (CGVS 2, p. 13). Hierbij is het opvallend dat u bij het zien van het eerste profiel, met name dat van een zekere M. A. (...), opnieuw verbaasd reageerde, wat ook uw reactie was toen u tijdens uw eerste onderhoud geconfronteerd met het profiel op naam van A. E. (...), wat overigens de naam van één van uw broers is (CGVS 2, p. 13 en CGVS 1, p. 17). Gezien uw niet overtuigende verklaringen over uw Facebookprofiel op naam van M. E. (...) kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering geen van deze personen te kennen. Het CGVS merkt op dat de commentaren van M. E. (...) op foto's van deze personen erop wijzen dat deze personen familieleden of op zijn minst kennissen zijn. Dit blijkt onder meer uit de volgende commentaren: "Mashallah nice pic mama" (mama = maternale oom of aanspreking voor mannelijke vriend of kennis) (commentaar op een foto van A. Z. (...)), "this is my greenfather (sic)" (commentaar op een foto van een oudere man op het profiel van S. M. (...)), "nic (sic) pic mama" (commentaar op een foto van M. A. (...)). Bovendien stelt het CGVS vast dat verscheidene van de personen op wiens profielen u commentaren publiceerde in Kabul en/of Pakistan verblijven of er gestudeerd of gewerkt hebben (zie kopieën toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien geven verscheidene van deze personen aan hogere studies gedaan te hebben, terwijl u beweert dat niemand van uw familie naar de universiteit of hogeschool is geweest (CGVS 2, p. 9). Dit alles sterkt het vermoeden dat u niet alleen niet de waarheid vertelde over uw eerdere verblijfplaatsen in en buiten Afghanistan, maar ook over uw netwerk, uw opleidingsniveau en uw profiel.

Met betrekking tot uw Facebookprofiel op naam van M. E. (...) dient nog opgemerkt te worden dat u reeds jaren geleden commentaren en reacties gaf met dit profiel in het Engels en in het Pashtou in het romaans alfabet (zie kopieën toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is, naast de informatie met

betrekking tot de studies vermeld op het Facebookprofiel, een verdere aanwijzing dat u niet de waarheid vertelde over uw profiel en dat u meer scholing genoot dan voorgehouden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering slechts tot de vijfde klas naar school geweest te zijn, enkel het alfabet geleerd te hebben en verder geen Engels te kunnen en zelfs de naam op uw Facebookprofiel niet te kunnen schrijven (CGVS 1, p. 3, 4, 7 en CGVS 2, p. 8).

Voorts merkt het CGVS op dat uw broer H. (...) op 24 februari 2015 op zijn Facebookprofiel verklaarde dat hij binnenkort naar Peshawar zou gaan, waarop u reageerde met "You r welcome brother" (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit tast de geloofwaardigheid van uw bewering slechts één keer naar Peshawar geweest te zijn aan. Het bezoek waarover H. (...) het heeft in 2015 kan immers onmogelijk het bezoek zijn waarvan sprake in de e-mail van uw raadsman, gezien uw Facebookprofiel, dat volgens uw verklaring aangemaakt zou zijn tijdens het bezoek van uw broer in Peshawar, al minstens zes jaar in gebruik is.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS slechts concluderen dat u de informatie op dit Facebookprofiel poogde te verhullen voor de Belgische asielinstanties en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de informatie op dit profiel niet correct is. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw voorgehouden profiel, eerdere verblijfplaatsen en netwerk.

Naast de informatie op Facebook zijn er andere elementen die erop wijzen dat u niet de waarheid vertelde over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo verklaarde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud tot de dag voor uw vertrek uit Afghanistan, vier maanden voor uw aankomst in België op 5 november 2017, in uw geboortedorp Lar Lewani in het district Alikhel, provincie Paktya verbleven te hebben en nooit op andere plaatsen in Afghanistan of in het buitenland verbleven te hebben (CGVS 1, p. 4, 17). In beroep, nadat u een negatieve beslissing van het CGVS had gekregen waarin onder meer uitvoerig beargumenteerd werd waarom er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde recente verblijf in Lar Lewani, legde u nieuwe verklaringen af en zei u dat u rond november 2015 Afghanistan verliet en dat u ongeveer anderhalf jaar in Servië verbleef voor uw komst naar België (zie verzoekschrift d.d. 30/08/2018). Toen u na de vernietiging van de beslissing van het CGVS opnieuw gehoord werd door het CGVS verklaarde u dat u ongeveer drie jaar en drie maanden geleden of in de vijfde maand (asad) van 1394 (gregoriaanse kalender: juli-augustus 2015) vertrokken zou zijn uit Afghanistan en onderweg drie maanden in Turkije en anderhalf jaar in Servië verbleven zou hebben (CGVS 2, p. 3). U zou aanvankelijk gelogen hebben hierover omdat u horen vertellen had dat u naar Servië teruggestuurd zou kunnen worden (CGVS 2, p. 3). In Servië zou u 10 maanden in "Afghan Park" in Belgrado verbleven hebben en acht maanden in een opvangcentrum van UNHCR in Obrenovac (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar documenten die uw verblijf in Servië aantonen, legde u afdrukken van een conversatie op Messenger en van twee foto's neer. U verklaarde dat de conversatie tussen uw broer H. (...) en een vriend van u genaamd H. Z. (...) gaat over het storten van geld aan u, toen u in Servië was (CGVS 2, p. 5, 6). Echter dient hierover opgemerkt te worden dat uw naam nergens in deze conversatie vermeld wordt (CGVS 2, p. 6). Op de vraag hoe men op basis van deze conversatie kan zien dat u zich op dat moment in Servië bevond, repliceerde u dat het CGVS kan zien dat uw broer geld stortte via Western Union aan de hand van de vermelde code (CGVS, p. 6). Echter blijkt uit toegevoegde informatie (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat er van de vier transferts waarvan sprake in de door u neergelegde conversatie er slechts één teruggevonden kon worden op de website van Western Union. De ene cijfercode die wel resultaat oplevert toont enkel aan dat er een geldelijke transactie is geweest en dat het geld ontvangen is. Er is geen informatie over de persoon die het geld transfereerde, noch over de ontvanger, de datum of plaats van ontvangst. Bovendien legde u tot op heden zelf geen bewijs neer van Western Union hoewel u verklaarde dat u aan uw broer zou vragen een dergelijk document te bekomen (CGVS 2, p. 6). Deze afdruk van een conversatie bewijst dus geenszins dat u anderhalf jaar in Servië verbleef. Met betrekking tot de twee foto's die in Servië zouden genomen zijn dient opgemerkt te worden dat de locatie niet afgeleid kan worden uit de foto's. Zelfs als objectieve informatie zou bevestigen dat deze foto's in Servië genomen zijn, quod non, zouden de foto's uw beweerde verblijf van anderhalf jaar in Servië niet kunnen staven gezien deze foto's slechts een momentopname zijn. Bijgevolg kan u uw beweerde verblijf van anderhalf jaar in Servië op geen enkele wijze staven aan de hand van de door u neergelegde documenten.

Gevraagd of u het opvangcentrum waar u verbleven zou hebben in Servië gecontacteerd hebt om te vragen naar bewijzen van uw verblijf, antwoordde u bevestigend en zei u dat het opvangcentrum enkel documenten naar de politie en de advocaat kan sturen maar niet naar uzelf (CGVS 2, p. 6). U verklaarde dat uw advocaat contact opnam met het centrum maar dat ze er niets vonden in de computer en geen papieren registratie vonden (CGVS 2, p. 6). Uw advocaat zei daarentegen dat zijn collega herhaaldelijk het centrum contacteerde maar geen antwoord kreeg (CGVS 2, p. 6). Dat u noch uw advocaat enige bevestiging van uw verblijf ontvingen van het opvangcentrum tast verder de geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen betreffende uw verblijf in Servië aan. Uw bewering

dat er dagelijks veel mensen binnenkomen in het centrum (CGVS 2, p. 6) volstaat niet om het gebrek aan bewijs van uw verblijf te verklaren. Het is immers niet aannemelijk dat u acht maanden in een opvangcentrum van UNHCR zou verbleven hebben zonder enige vorm van registratie. Het CGVS merkt overigens op dat u verklaarde in Servië een papier voor voedselbedeling en een kaart om geen problemen met de politie te krijgen ontvangen te hebben (CGVS 2, p. 5). Geen van beide documenten legt u neer omdat die afgenomen zouden zijn door de politie toen u vertrok uit het opvangcentrum (CGVS 2, p. 5). Dat u beweert dergelijke documenten ontvangen te hebben staat haaks op de vaststelling dat u geen enkele objectieve informatie ter bevestiging van uw verblijf in Servië kon bekomen, ontvangst van dergelijke documenten wijst immers precies op registratie die zou moeten kunnen bevestigd worden door de Servische autoriteiten en/of UNHCR.

Gezien de laattijdige aanpassing van uw verklaringen met betrekking tot de duur van uw verblijf in Servië, met name na de negatieve beslissing van het CGVS, ondanks het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS er herhaaldelijk op gewezen werd dat uw verklaringen met betrekking tot uw recent verblijf niet geloofwaardig waren en dat u de waarheid moest vertellen over eventuele verblijven in andere landen (CGVS 1, p. 2, 12, 13), en het totale gebrek aan documenten die uw verblijf van anderhalf jaar in Servië staven, blijft uw verklaring over uw verblijf in Servië een blote bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. Samen met bovenvermelde opmerkingen betreffende uw Facebookprofiel doet dit vermoeden dat u een verblijf in Kabul, Pakistan en/of elders voor uw komst naar België poogt te verhullen.

Bovendien merkt het CGVS op dat ook uw aangepaste verklaringen met betrekking tot het moment van uw vertrek niet consistent zijn. Zo verklaarde u in beroep aan de RvV dat u rond november 2015 Afghanistan verliet. Bij uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 8 februari 2019 verklaarde u ongeveer drie jaar en drie maanden eerder uit uw huis in Afghanistan vertrokken te zijn (CGVS, p. 3), wat overeenstemt met november 2015. Echter zei u tijdens ditzelfde onderhoud herhaaldelijk dat u in de vijfde maand (asad) van 1394 (gregoriaanse kalender: juli-augustus 2015) uit uw huis vertrok (CGVS 2, p. 3), wat niet overeenstemt met bovenvermelde verklaringen. Zelfs in uw aangepaste verklaringen slaagt u er bijgevolg niet in duidelijkheid te bieden over uw moment van vertrek uit Afghanistan.

Uw verklaringen over uw reisweg vormen een verdere aanwijzing dat u uw reis naar Europa niet vanuit Paktya aanvatte. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat een halve dag onderweg was van Gardez, de hoofdstad van Paktya, naar Nimruz, dichtbij de grens met Iran (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u daarentegen dat u één dag en één nacht onderweg was van Gardez naar Nimruz (CGVS 2, p. 14). Bovendien kon u niet één plaats opnoemen die u onderweg tussen Gardez en Nimruz passeerde (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 14). Gevraagd om te vertellen over het deel van uw reis van Gardez tot de grens, wist u niet meer te vertellen dan "De smokkelaar kocht een busticket voor mij, de bus vertrok naar Nimruz dan zeiden ze me dat we in Nimruz waren" (CGVS 2, p. 14), wat een bijzonder beknopte en weinig doorleefde beschrijving is.

Er dient opgemerkt te worden dat het feit dat u blijkt geeft van enige kennis van Lar Lewani en het district Alikhel onvoldoende is om te staven dat u er tot 2015 verbleef en van daaruit Afghanistan verliet om rechtstreeks richting Europa te reizen. Het CGVS betwist immers niet dat u een band hebt met Lar Lewani, er mogelijk ooit gewoond hebt en mogelijk nog contacten hebt met personen uit de regio. Uw kennis van de regio, die beperkt is tot onveranderlijke feiten zoals de geografische situering van plaatsen en tot gebeurtenissen en personen van minstens vier jaar geleden, kan hierdoor verklaard worden. Bovendien merkt het CGVS op dat uw verklaringen met betrekking tot belangrijke personen in uw regio nog steeds geen steek houden, ondanks uw aangepaste verklaringen met betrekking tot uw vertrekdatum. Gevraagd naar Masud Haidari tijdens het eerste onderhoud verklaarde u niemand te kennen met deze naam (CGVS 1, p. 12). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt was hij minstens in januari en oktober 2016 districtshoofd van Alikhel (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier), zoals vermeld werd in de eerste beslissing van het CGVS. Toen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, na uw aangepaste verklaringen over uw vertrekdatum, gevraagd werd wie districtshoofd was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, vernoemde u Masud Haidari (CGVS 2, p. 11). Als Masud Haidari effectief districtshoofd was op het moment van uw vertrek in 2015 had u hem echter bij het eerste onderhoud, toen u beweerde in 2017 vertrokken te zijn uit uw district en land, ook moeten kennen. Het is tevens opmerkelijk dat u aangaf dat Hazrat Khan vanaf 1392 (gregoriaanse kalender: maart 2013 - maart 2014) districtshoofd was en in 1394 (gregoriaanse kalender: maart 2015 – maart 2016) opgevolgd werd door Eid Mohammad (CGVS 1, p. 13), zonder enige vermelding van Abdur Rahman, die nochtans werd aangesteld als districtshoofd eind 2013 wat leidde tot protesten van burgers toen hij door de provinciegouverneur slecht behandeld werd en verhinderd werd zijn functie op te nemen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts merkt het CGVS op dat uw bewering dat Hazrat Khan sinds 1392 districtshoofd was niet klopt, gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat hij zeker al in 2008 districtshoofd was. Uw beweerde latere vertrekdatum verklaart deze gebrekkige kennis wederom niet gezien dit feiten van langer geleden

betreft. Het CGVS stelt voorts vast dat u over Pacha Hoessein, die volgens uw verklaringen in uw tweede onderhoud politiechef was op het moment van uw vertrek, enkel wist te vertellen dat hij van de Mangal stam is en Pacha Mangal genoemd werd (CGVS 2, p. 11). U wist niet van waar in Paktya hij afkomstig is en u kon niets meer vertellen over hem (CGVS 2, p. 11). Dat u, die enkele jaren bij de lokale politie zou gewerkt hebben en wiens vader vele jaren bij de politie in het districtshuis gewerkt zou hebben, niets meer kan vertellen over het hoofd van de politie in uw district tast de geloofwaardigheid van uw bewering tot 1395 in het district Alikhel verbleven te hebben en van uw beweerde profiel verder aan.

Met betrekking tot uw leeftijd dient voorts opgemerkt te worden dat u ook daarover verschillende verklaringen aflegde. Het CGVS merkt vooreerst op dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming een exacte geboortedatum, met name 5 januari 1997, opgaf. Bij uw eerste onderhoud verklaarde u echter uw geboortedatum niet te kennen, 21 jaar oud te zijn en geboren te zijn in 1997, uw vader zou u dit verteld hebben (CGVS 1, p. 4). Gevraagd naar uw geboortjaar volgens de Afghaanse kalender zei u eerst het niet precies te weten, daarna zei u 1377, dat echter overeenstemt met de periode van maart 1998 tot maart 1999 (CGVS 1, p. 4). Dat u uw geboortjaar wel zou kennen in de gregoriaanse kalender maar niet in de Afghaanse kalender roept reeds vragen op. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, minder dan acht maanden na het vorige onderhoud, verklaarde u dan weer 23 jaar oud te zijn en geboren te zijn in 1374 (gregoriaanse kalender maart 1995 – maart 1996) (CGVS 2, p. 8). Volgens de door u neergelegde taskara was u 17 jaar in 1392 en zou u dus geboren zijn in 1375 (gregoriaanse kalender maart 1996-maart 1997). Dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming een exacte geboortedatum opgaf en uw verklaringen met betrekking tot uw geboortedatum later herhaaldelijk aanpaste hoewel u in het bezit was van een taskara die een leeftijdsaanwijzing aangeeft, wijst erop dat u geen zicht biedt op uw persoonlijke gegevens.

Met betrekking tot het door u beweerde profiel van arbaki in Lar Lewani en uw asielrelaas zijn er volgende elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Wat betreft uw profiel zijn er elementen die erop wijzen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering gedurende de laatste tweeënehalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als arbaki of lokale politieagent gewerkt te hebben in het district Alikhel (CGVS 2, p. 7). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 21 december 2017 niet vermeldde dat u bij de lokale politie werkte, u zei er enkel dat u landbouwer of herder was (verklaring DVZ dd. 21/12/2017, p. 5). Pas bij uw tweede interview bij de DVZ op 7 mei 2018 verklaarde u dat u sinds drie jaar bij de lokale politie werkte (vragenlijst CGVS dd. 07/05/2018, vraag 5). Bij confrontatie zei u dat u bij uw eerste interview gezegd had dat u landbouwer was en dat u ook bij de politie werkte (CGVS 1, p. 7). Dit blijft echter een blote bewering die u niet kan staven. Dat u bij uw eerste interview naliet te vermelden dat u de laatste jaren voor uw vertrek bij de lokale politie werkte, wat nochtans een cruciaal element is in uw asielrelaas, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw werk. Dat u uw job bij de lokale politie op geen enkele manier staft aan de hand van documenten of foto's tast de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel verder aan. Gevraagd welke documenten u thuis in Afghanistan nog hebt, vermeldde u bij het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nochtans een badge van de arbaki of lokale politie die u gekregen had (CGVS 1, p. 3). U zei toen dat uw broers nog klein zijn en dat er niemand was die de documenten kon opsturen (CGVS 1, p. 3). Toen u in beroep ging na de negatieve beslissing verklaarde uw advocaat dat u zou proberen de badge te bekomen, de enige mogelijke belemmering die toen vermeld werd was de slechte telefoonverbinding (verzoekschrift in beroep, p. 9). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS legde u bijkomende documenten neer, die uw broer verkreeg en opstuurde naar u op uw verzoek, waaruit blijkt dat uw familie wel degelijk in staat was om documenten te verzenden (CGVS 2, p. 9). Gevraagd waarom u deze documenten bij uw eerdere interview nog niet had, verklaarde u dat u toen "niet zo echt contact" had met uw broer, wat in tegenspraak is met uw verklaring tijdens uw eerdere interview, toen zei u namelijk dat u soms met uw jongere broer I. (...) sprak, wanneer hij de bergen opging (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 9). Tijdens uw tweede onderhoud legde u nog steeds geen documenten met betrekking tot uw werk of het werk van uw vader neer. Als verklaring hiervoor zei u toen dat die documenten verdwenen of verbrand zijn en dat u niet weet wat uw vader met die documenten deed (CGVS 2, p. 10). Even later paste u uw verklaringen opnieuw aan en zei u dat de taliban die documenten verbrandden de nacht dat ze jullie huis aanvielen (CGVS 2, p. 10). Toen u erop gewezen werd dat u tijdens uw vorige onderhoud niets vermeld had over deze brand, zei u dat u dit achteraf vernomen had van uw broer. Dit verklaart echter geenszins waarom u de brand en de verbrande documenten niet zou vermeld hebben tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS. Dit eerste onderhoud had immers zo'n twee tot drie jaar na de beweerde brand plaats en u had in tussentijd contact gehad met uw broer, er mag dan ook aangenomen worden dat u reeds geruime tijd op de hoogte was van deze brand. Bovendien werd in het verzoekschrift nog aangehaald dat u zou proberen de badge te bekomen en was daar evenmin sprake van een brand. Uw verklaring dat u pas deze keer

documenten vroeg aan uw broer en dat hij u dan vertelde over de brand is allerm minst overtuigend (CGVS 2, p. 10). Het CGVS merkt voorts op dat uw verklaringen met betrekking tot de arbaki niet volstaan om aannemelijk te maken dat u deze job uitoefende voor uw vertrek uit Afghanistan. Het is immers verre van ondenkbaar dat u deze kennis via contacten met derden hebt verworven of dat u zich baseert op vroegere observaties als burger in Afghanistan, eerder dan dat u zelf gedurende de laatste jaren voor uw vertrek als arbaki hebt gewerkt. Het CGVS merkt hieromtrent op dat veel van uw verklaringen met betrekking tot uw werk als arbaki eerder oppervlakkig en weinig doorleefd zijn. Gevraagd in detail te beschrijven wat u zag en wat u deed toen u de taliban een bom zag plaatsen op de rivierbedding, zei u slechts: "Eerst probeerden we hen neer te schieten om hen te neutraliseren. Zo niet informeerde Wali de autoriteiten, dan kwamen de autoriteiten het ontmantelen." (CGVS 1, p. 6). Op de vraag hoe de autoriteiten de bom ontmantelden, zei u slechts vaagweg "Ze hadden ontmijners, ze waren van Unicef, de ontmijners kwamen, namen de bom en brachten die elders" (CGVS 1, p. 6). Van iemand die gedurende geruime tijd als arbaki werkte kunnen meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen verwacht worden.

Ook uw verklaringen over de job van uw vader zijn eerder vaag. U verklaarde dat hij tien jaar als soldaat werkte bij de nationale politie in het districtshuis (CGVS 1, p. 7, 8). Gevraagd naar meer informatie over zijn job specificeerde u slechts dat hij enkel auto's doorzocht en de checkpoint beveiligde en voor de rest niets anders deed. Gevraagd wat u uw vader zoal heeft horen vertellen over zijn job, antwoordde u slechts dat hij zei dat hij zijn land wou dienen en dat hij er trots op was (CGVS 1, p. 8). Op de vraag of uw vader ooit bij incidenten betrokken was, vertelde u beknopt en in zeer algemene bewoordingen over een zelfmoordaanslag waarbij uw vader aanwezig was (CGVS 1, p. 8). Dat u zo weinig en zo vaag vertelt over uw vaders job en de incidenten die hij meemaakte, ondanks het feit dat uw vader zijn job tien jaar zou uitgeoefend hebben doet ernstige twijfels rijzen over het door u voorgehouden profiel van uw vader, temeer daar uw vader wekelijks naar huis kwam en u zelf bij de lokale politie werkte en er dus verwacht kan worden dat u uw vader herhaaldelijk hoorde vertellen over zijn werk.

Uw niet- overtuigende verklaringen met betrekking tot uw job en die van uw vader, die de rechtstreekse aanleiding vormden tot het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert, doen uw asielrelaas reeds op losse schroeven staan. Bovendien verhinderen onaannemelijkheden in uw verklaringen verder dat er geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u sinds enige tijd bedreigd werd omwille van uw werk. Zo zei u dat de laatste tien dagen voor uw vertrek de taliban op zoek waren naar u en dat u zich "hier en daar" verborg (CGVS 1, p. 14). Toen u gevraagd werd daar meer over te vertellen, bleef u vaagweg verklaren dat u zich soms in een huis verborg en soms in een ander huis in het dorp (CGVS 1, p. 14). Toen u gevraagd werd te specificeren in wiens huizen u zich verborg, zei u slechts dat u zich in huizen van de dorpingen verborg (CGVS, p. 15). Pas tijdens uw tweede onderhoud vernoemde u, na herhaaldelijke vragen hierover, namen van dorpingen bij wie u verbleef de laatste twee weken voor uw vertrek (CGVS 2, p. 4). In tegenstelling tot wat uw advocaat aanhaalde in het verzoekschrift, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk overnachtte bij dorpingen (CGVS 2, p. 4). Gevraagd waarom u die laatste nacht toch thuis ging overnachten, zei u tijdens uw eerste onderhoud dat uw vader thuis was die nacht en dat u dacht dat het onmogelijk was om "rond te slapen" (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede onderhoud paste u uw verklaring aan en zei u dat uw vader u vroeg naar huis te komen die nacht zodat jullie het huis zouden bewaken (CGVS 2, p. 4). Naast de vaststelling dat u wederom uw verklaringen aanpaste in functie van het onderhoud, dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u en uw vader, die volgens uw verklaringen beiden voor de overheid werkten, zeer korte tijd nadat uw collega's gedood waren door de taliban, nadat u met de dood bedreigd was door de taliban en nadat u zich gedurende een tiental dagen soms in huizen van andere dorpingen verborgen had, het risico zouden nemen om dan thuis te verblijven waar jullie makkelijk zouden kunnen gevonden worden door de taliban. Dat in uw dorp algemeen geweten was dat u bij de arbaki werkte, dat er in uw dorp spionnen van de taliban waren en dat uw vader op de hoogte was van de bedreigingen maakt het des te onwaarschijnlijker dat uw vader een dergelijk risico zou nemen voor zichzelf en voor u en u zou vragen om thuis te verblijven die nacht (CGVS 1, p. 7, 15 en CGVS 2, p. 4).

Voorts merkt het CGVS op dat u aanvankelijk verklaarde dat uw broer u de ochtend nadat u naar uw tantes huis gevlucht was kwam vertellen dat uw vader gedood was en dat de taliban op zoek waren naar u (CGVS, p. 7). Later verklaarde u echter dat uw neef, met name de zoon van uw tante, u vertelde dat uw vader gedood was en dat u uw broers niet meer zag nadat u naar het huis van uw tante ging (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u slechts uw eerdere verklaring (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is echter niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is.

Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging; bovendien werd reeds vastgesteld dat uw uiteenlopende verklaringen over uw geboortedatum deels niet overeenstemmen met de gegevens op de taskara. Over de brief van het comité van Lar Lewani dient opgemerkt te worden dat deze opgesteld werd op 16 asad 1395 (gregoriaanse kalender 7 augustus 2018) na de eerste negatieve beslissing van het CGVS en dat uw broer dit document verkreeg op uw verzoek (CGVS 2, p. 9, 10). Gezien het gesolliciteerd karakter van dit document heeft het geen objectieve bewijswaarde. Ook de brief ter bevestiging van uw werk en uw problemen met de taliban heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter gezien deze opgesteld is op vraag van uw broer (zie vertaling). Uw bewering dat dit document opgesteld werd voor uw negatieve beslissing kan u niet hardmaken gezien er geen datum vermeld wordt op het document en gezien u dit document pas neerlegde toen u beroep aantekende. Met betrekking tot de appreciatiebrief van uw school en het schoolrapport van 1391 (gregoriaanse kalender 2012-2013) dient opgemerkt te worden dat deze documenten geen bewijswaarde hebben met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging, noch tot uw profiel, noch tot het door u beweerde verblijf in Lar Lewani tot 1394. Bovendien stelt het CGVS vast dat het schoolrapport geen foto bevat op de daartoe voorziene plaats. Met betrekking tot alle door u neergelegde Afghaanse documenten moet voorts worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. De foto's van Servië en de afdruk van een conversatie tussen uw broer H. (...) en een vriend van u werden hierboven reeds besproken. Over de afdruk van de conversatie moet nog opgemerkt worden dat dit een kopie betreft, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert gezien kopieën makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Met betrekking tot de UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 die u in beroep neerlegde en waarbij u verwees naar uw risicoprofiel als lid van de arbaki dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat u er niet in slaagde uw beweerde profiel als lid van de arbaki aan te tonen.

Met betrekking tot de door u neergelegde informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Paktya uit het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 dient opgemerkt te worden dat u gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen niet aannemelijk maakte dat Paktya de meest recente plaats is waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en ooit woonachtig bent geweest in Lar Lewani in de provincie Paktya. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw

persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens de persoonlijke onderhouds op de zetel van het CGVS d.d. 12/06/2018 en 08/02/2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2., p. 2). U werd in de loop van de persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 13). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2 p. 13). U werd er expliciet op gewezen dat het niet noodzakelijk problematisch is voor uw verzoek om internationale bescherming als u hogere studies deed of als u in Kabul Pakistan of op nog een andere plaats verbleef, maar dat het wel essentieel is dat u een duidelijk zicht biedt op alles, met name op uw identiteit, profiel, achtergrond, verblijfplaatsen en dergelijke (CGVS 2, p. 13). Ondanks deze confrontaties en het feit dat u herhaaldelijk de kans kreeg om de waarheid te vertellen, bleef u volharden in uw verklaringen (CGVS 2, p. 13, 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, noch over uw profiel en leefomstandigheden. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in het district Alikhel in de provincie Paktya heeft verbleven en van daaruit Afghanistan verliet rechtstreeks richting Europa, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het feit dat uw broer H. A. (...) (CGVS nummer (...), O.V. nummer (...)) de vluchtelingenstatus werd toegekend los staat van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Er dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld wordt. Bovendien stelt het CGVS vast dat uw broer reeds in 2009 bescherming vroeg, geruime tijd voor uw verzoek om internationale bescherming, en dat bijgevolg zijn verklaringen geen aanwijzing vormen met betrekking tot uw recente regio van herkomst. Daarnaast merkt het CGVS op dat uw broer minderjarig was op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming en dat zijn asielrelaas volledig verschilt van het uwe (zie gehoorverslagen CGVS 09/13787 dd. 04/05/2010 en 21/09/2010).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/2 t.e.m. 48/5 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te

oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij thans aan dat zij niet de volledige waarheid heeft verteld en dat zij gedurende drie jaar, “van 2012 tot eind 2015”, in het Pakistaans vluchtelingenkamp Kacha Garay in Pakistan heeft verbleven. Zij en haar familie zouden in 2012 na een aanslag gevlucht zijn uit Afghanistan. Haar vader bleef evenwel in Afghanistan, bleef er actief bij de politie en kwam af en toe op bezoek in Pakistan. Verzoekende partij geeft vervolgens aan dat zij en haar familie “(t)ussen juni en augustus 2015” terugkeerden naar Afghanistan, nadat Pakistan hun vluchtelingenkaarten niet meer wilde verlengen. Verzoekende partij zou nog gedurende 5 à 6 maanden in haar geboortedorp Lar Lewani hebben verbleven alvorens Afghanistan opnieuw te verlaten eind 2015. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een kopie van haar Pakistaanse vluchtelingenkaart (PoR-kaart) (bijlage 2) waarvan zij het origineel ter terechtzitting neerlegt. Zij merkt verder op dat zij UNHCR heeft gecontacteerd met de vraag haar profiel als Afghaans vluchteling uit Pakistan te bevestigen en dat zij het antwoord afwacht (bijlage 16 van het verzoekschrift). Wat betreft haar verblijf in Servië gedurende anderhalf jaar, merkt zij op dat zij verschillende pogingen heeft ondernomen om contact op te nemen met het opvangcentrum van UNHCR in Obrenovac (Servië) maar geen antwoord heeft gekregen (bijlage 15 van het verzoekschrift). Verzoekende partij meent evenwel dat, op grond van haar algemene geloofwaardige verklaringen, haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, gelet op de hierboven vermelde medewerkingsplicht die op verzoekende partij rust, van verzoekende partij mocht worden verwacht dat zij haar beweerde driejarig verblijf in een vluchtelingenkamp in Pakistan, zo deze zou stroken met de werkelijkheid, (veel) eerder gedurende haar procedure zou hebben vermeld. Dat zij zich zou hebben laten leiden door fout advies vanuit de Afghaanse gemeenschap, doet hieraan geenszins afbreuk. Op een verzoeker om internationale bescherming rust, zoals reeds werd aangegeven, immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het niet de eerste keer is dat verzoekende partij met geheel nieuwe feiten op de proppen komt. Waar de commissaris-generaal op 27 juli 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde recente verblijf van verzoekende partij in het dorp Lar Lewani, gelegen in het district Alikhel van de provincie Paktya, legde verzoekende partij in haar verzoekschrift in het kader van het beroep tegen deze beslissing nieuwe verklaringen af als zou zij reeds eerder Afghanistan verlaten hebben en ongeveer anderhalf jaar in Servië hebben verbleven voor

haar komst naar België. De beslissing van 27 juli 2018 werd vernietigd en verzoekende partij werd opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud waarin zij vasthoudt aan de verklaringen in haar verzoekschrift, namelijk dat zij eerder uit Afghanistan was vertrokken en nog anderhalf jaar in Servië had verbleven alvorens naar België te komen. Op 15 maart 2019 heeft de commissaris-generaal, na vernietiging van de eerste beslissing en rekening houdende met de door verzoekende partij nieuw aangebrachte elementen, een nieuwe beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die het voorwerp is van het huidig beroep, waarin hij van oordeel is dat er nog steeds geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekende partij beweerde plaatsen van verblijf voor haar komst naar België, aan het door haar aangemeten profiel van lokale politieagent en aan het door haar voorgehouden netwerk. In het kader van haar huidige beroep maakt verzoekende partij dan plots gewag van een driejarig verblijf in een vluchtelingenkamp in Pakistan en stelt zij slechts kortstondig voor de lokale politie te hebben gewerkt, en bovendien slechts als 'hulpje', wat, aldus verzoekende partij, een verklaring kan bieden voor haar beperkte kennis aangaande haar regio van herkomst en aangaande de vaststellingen met betrekking tot haar tewerkstelling als *arbaki*. Eveneens kan hier aan toegevoegd worden dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud van 8 februari 2019 bij confrontatie met een facebookprofiel op naam van M. E., bleef volhouden dat dit profiel haar niet toebehoort, om vervolgens twee weken na het persoonlijk onderhoud via een e-mail van haar raadsman te kennen te geven dat het bewuste facebookprofiel wel degelijk het hare is.

De Raad acht het allerminst ernstig dat verzoekende partij, na confrontatie met haar weigeringsbeslissingen, steeds opnieuw haar verklaringen aanpast en nieuwe feiten blijft aanbrengen om de vaststellingen in de bestreden beslissing alsnog te verklaren, en dit alles zonder afdoende verklaring. Deze vaststelling ondergraaft op ernstige wijze de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Wat de door verzoekende partij bijgebrachte kaart van een 'Proof of Registration' (PoR-kaart) betreft (bijlage 2 van het verzoekschrift), verwijst de Raad naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord dienaangaande in haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4) en sluit zich hierbij aan: *“Wat de door verzoeker neergelegde kopie van een 'Proof of Registration' (PoR)kaart betreft, uitgereikt door de Pakistaanse autoriteiten wenst verweerder vooreerst in het algemeen te wijzen op de relatieve bewijswaarde van documenten afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten gezien de Pakistaanse samenleving gekenmerkt wordt door een hoge graad van corruptie (cfr. COI Focus Pakistan. Corruptie en documentenfraude, 26 maart 2018). Voorts blijkt uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie dat de PoR-kaarten van geregistreeerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan op heden weliswaar moeilijk te vervalsen zijn maar dat echter niet kan worden uitgesloten dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoet (cfr. COI Focus Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude, 30 november 2017). In casu merkt verwerende partij op dat '01-01-1991' als geboortedatum wordt vermeld op de PoRkaart, terwijl verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde op 5 januari 1997 te zijn geboren en uit de neergelegde taskara eveneens blijkt dat verzoeker tussen maart 1996 en maart 1997 werd geboren. Eveneens wordt als naam van de vader op de PoRkaart 'Gul Zaman' vermeld, terwijl verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader 'Asmati Mohammad Zaman' heet. (...). Gelet op deze vaststellingen kan niet met zekerheid besloten worden dat de (...) PoRkaart verzoeker toebehoort.”* Daarenboven bemerkt verwerende partij aangaande de neergelegde PoR-kaart, waaromtrent verzoekende partij tevens een verzoek aan UNHCR met de vraag haar profiel als Afghaanse vluchteling uit Pakistan te bevestigen (bijlage 16 van het verzoekschrift) bijbrengt, tevens terecht het volgende: *“Bovendien, mocht deze PoRkaart daadwerkelijk aan verzoeker toebehoren, merkt verweerder op dat dit stuk niet aantoonbaar is tot wanneer verzoeker daadwerkelijk in Pakistan zou hebben verbleven. Evenmin blijkt uit dit stuk dat hij effectief zou zijn teruggekeerd naar het dorp Lar Lewani, district Alikhel, en ingeval van terugkeer hoe lang hij daar nog verbleven zou hebben en dat hij er als arbaki zou hebben gewerkt en hierdoor problemen zou hebben gekend met de taliban, zoals verzoeker beweert.”* De Raad is dan ook van oordeel dat dit stuk allerminst van aard is de huidige beweringen van verzoekende partij dat zij van 2012 tot midden 2015 in een vluchtelingenkamp in Pakistan heeft verbleven en dat zij vervolgens nog een paar maanden in haar geboortedorp in Afghanistan heeft verbleven aan te tonen. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift dan ook tot blote beweringen die zij op generlei wijze staft met overtuigende stukken. Bovendien werpt de bijgebrachte PoR-kaart evenmin een ander licht op de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar facebookprofiel op naam van M. E., waaruit blijkt dat deze persoon hogere studies heeft gedaan, als ingenieur werkt, afkomstig is uit Kabul en contacten onderhoudt met familieleden of op zijn minst kennissen uit Kabul en Pakistan.

Zij het voorts nog bemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift eerst stelt dat zij “van 2012 tot eind 2015” in een vluchtelingenkamp in Pakistan verbleef, om vervolgens opeens te stellen dat zij reeds “(T)ussen juni en augustus 2015” naar Afghanistan terugkeerde waar zij nog “gedurende 5 à 6 maanden” in haar geboortedorp Lar Lewani bleef alvorens Afghanistan opnieuw te verlaten. Verder in haar verzoekschrift stelt zij dan weer dat zij naar Afghanistan terugkeerde “tussen juni en augustus 2015” en “vervolgens nog een 4 à 5 maanden in Afghanistan te hebben verbleven voor het vertrek”. Deze inconsistente en vage verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar huidige verklaringen omtrent de plaatsen waar zij verbleven heeft.

Daarnaast duidt de Raad nog op de vaststelling in de bestreden beslissing dat ook de verklaringen van verzoekende partij over haar reisweg een verdere aanwijzing vormen dat zij haar reis naar Europa niet vanuit Paktya aanvatte. Immers wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: “Uw verklaringen over uw reisweg vormen een verdere aanwijzing dat u uw reis naar Europa niet vanuit Paktya aanvatte. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat een halve dag onderweg was van Gardez, de hoofdstad van Paktya, naar Nimruz, dichtbij de grens met Iran (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u daarentegen dat u één dag en één nacht onderweg was van Gardez naar Nimruz (CGVS 2, p. 14). Bovendien kon u niet één plaats opnoemen die u onderweg tussen Gardez en Nimruz passeerde (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 14). Gevraagd om te vertellen over het deel van uw reis van Gardez tot de grens, wist u niet meer te vertellen dan “De smokkelaar kocht een busticket voor mij, de bus vertrok naar Nimruz dan zeiden ze me dat we in Nimruz waren” (CGVS 2, p. 14), wat een bijzonder beknopte en weinig doorleefde beschrijving is.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich dienaangaande in haar verzoekschrift beperkt tot het vasthouden aan haar verklaringen, zonder voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft nog het door haar beweerde verblijf in Servië gedurende anderhalf jaar, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins het voordeel van de twijfel kan worden toegekend gezien de laattijdige aanpassing van haar verklaringen met betrekking tot de duur van haar verblijf in Servië en daarnaast het totale gebrek aan documenten die haar verblijf van anderhalf jaar in Servië kunnen staven. Dat verzoekende partij verschillende pogingen heeft ondernomen om contact op te nemen met het opvangcentrum van UNHCR in Obrenovac (Servië) doch geen antwoord heeft gekregen (bijlage 15 van het verzoekschrift) bevestigt louter het ongeloofwaardige karakter van haar beweringen dienaangaande.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij tot op heden geen volledig zicht biedt op haar profiel, netwerk en eerdere verblijfplaatsen en dat zij dan ook door haar gebrek aan medewerking niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming.

2.2.4.1. Verder herhaalt verzoekende partij de eerder door haar aangehaalde problemen met de taliban omwille van haar werk voor de *arbaki*. Echter benadrukt zij dat, in tegenstelling tot wat zij eerder verklaarde, zij slechts zeer kortstondig, onofficieel en als louter ‘hulpje’ voor de *arbaki* heeft gewerkt. Dit verklaart dan ook haar weinig doorleefde verklaringen. Ook haar vage verklaringen over het werk van haar vader zijn logisch in het licht van haar huidige verklaringen. Immers verhuisde haar vader niet mee naar het vluchtelingenkamp in Pakistan en bleef hij in Afghanistan actief bij de politie. Aangezien verzoekende partij zelf in Pakistan verbleef, weet zij dan ook niet veel over het werk van haar vader.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoekende partij geen volledig zicht biedt op haar profiel, netwerk en eerdere verblijfplaatsen en dat zij het door haar voorgehouden recent verblijf in Lar Lewani (Afghanistan) – volgens haar huidige beweringen van midden 2015 tot eind 2015 – niet aannemelijk maakt. Er kan dan ook evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt, *in casu* de bedreigingen vanwege de taliban omwille van haar werk voor de *arbaki*, en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan.

Bovendien geldt voor wat betreft haar huidige bewering dat zij slechts kortstondig, onofficieel en als ‘hulpje’ voor de *arbaki* zou hebben gewerkt evenzeer dat aan de geloofwaardigheid ervan verder afbreuk wordt gedaan gelet op (i) de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 december 2017 niet vermeldde dat zij (als hulpje) bij de lokale politie werkte en er enkel zei dat zij landbouwer of herder was; (ii) dat zij dit niet staft aan de hand van documenten of foto's; en (iii) dat zij duidelijk leugenachtige verklaringen aflegt over haar werk bij de *arbaki* nu zij eerst nog beweerde officieel bij de *arbaki* te hebben gewerkt – zo verklaarde zij een badge te hebben gekregen van de *arbaki* en gaf zij in haar eerdere verklaringen duidelijk aan deel uit te maken van de *arbaki* (notities CGVS d.d. 12/06/2018, p. 3 en 5-7) – om thans dan weer te stellen dat zij slechts

onofficieel als hulpje voor de *arbaki* heeft gewerkt, zonder verder enige duiding te geven over wat haar taken als hulpje dan zouden hebben ingehouden.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de huidige verklaring van verzoekende partij dat zij van 2012 tot midden 2015 in Pakistan heeft verbleven terwijl haar vader in Afghanistan bleef evenmin kan volstaan om haar vage verklaringen over de job van haar vader te verschonen, aangezien (i) haar vader gedurende maar liefst tien jaar als soldaat zou hebben gewerkt bij de nationale politie in het districtshuis; (ii) verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat haar vader af en toe op bezoek kwam in Pakistan; en (iii) verzoekende partij thans beweert in de tweede helft van 2015 nog gedurende verschillende maanden in Afghanistan als hulpje voor de lokale politie te hebben gewerkt. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekende partij haar vader herhaaldelijk hoorde vertellen over zijn werk.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat Pakistan geenszins beschouwd kan worden als eerste land van asiel en als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten in verband met de situatie voor Afghanen in Pakistan voegt (bijlagen 3-9), bemerkt de Raad evenwel dat nergens in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest, gemotiveerd wordt dat Pakistan beschouwd moet worden als eerste land van asiel. Dit betoog en de in dit verband bijgebrachte informatie (bijlagen 3-9) zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in het dorp Lar Lewani in het district Alikhel, provincie Paktya (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Lar Lewani in het district Alikhel, provincie Paktya, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij kan, met betrekking tot de vraag of zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in de provincie Paktya (bijlagen 10-13 van het verzoekschrift), doch dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, levensloop en verblijfplaats(en) van verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële achtergrond, profiel en familiale situatie, over haar problemen en situatie en over de vraag of, mede gelet op al deze factoren, verzoekende partij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Per aangetekend schrijven d.d. 15 mei 2019 wordt door verzoekende partij nog een document aangebracht afkomstig van UNHCR waaruit blijkt dat zij houder is van een PoR-kaart (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

De Raad duidt er evenwel op dat hierboven reeds werd gemotiveerd dat ook indien de bijgebrachte PoR-kaart daadwerkelijk aan verzoekende partij toebehoort, dit stuk niet aantoont tot wanneer verzoekende partij daadwerkelijk in Pakistan zou hebben verbleven. Evenmin blijkt uit dit stuk dat verzoekende partij effectief zou zijn teruggekeerd naar het dorp Lar Lewani, district Alikhel, en in geval van terugkeer hoelang zij daar nog verbleven zou hebben en dat zij er als hulpje van de *arbaki* zou

hebben gewerkt en hierdoor problemen zou hebben gekend met de taliban, zoals verzoekende partij beweert. Ook het bijgebrachte document van UNHCR omtrent de PoR-kaart van verzoekende partij bevat hierover geen enkele informatie. Het gegeven dat verzoekende partij houder is van een PoR-kaart werpt bovendien ook geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar facebookprofiel op naam van M.E., waaruit blijkt dat deze persoon hogere studies heeft gedaan, als ingenieur werkt, afkomstig is uit Kabul en contacten onderhoudt met familieleden of op zijn minst kennissen uit Kabul en Pakistan. Zij het verder nog bemerkt dat hierboven reeds opgemerkt werd dat '01-01-1991' als geboortedatum wordt vermeld op de PoR-kaart, hetgeen niet overeenstemt met de door verzoekende partij verklaarde geboortedatum en de geboortedatum op haar *taskara*, en dat als naam van de vader op de PoR-kaart 'G. Z.' wordt vermeld, terwijl verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader 'A. M. Z.' heet. Verder staat in de informatie van UNCHR als naam van haar moeder 'S.' vermeld, terwijl verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat haar moeder 'A. K. B.' heet (administratief dossier, stuk 11, map eerste verzoek, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 13). Daarnaast zou de familie van verzoekende partij volgens de informatie van UNCHR in 1979 naar Pakistan zijn gekomen, terwijl verzoekende partij verklaarde dat haar familie in 2012 van Afghanistan naar Pakistan vluchtte. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij tot op heden weigert de asielinstanties een volledig zicht te bieden op haar reële situatie en dat zij op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht. Verzoekende partij maakt door dit flagrant gebrek aan medewerking niet aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 februari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen volledig zicht biedt op haar profiel, netwerk en eerdere verblijfplaatsen, waardoor verzoekende partij door haar gebrek aan medewerking niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Verzoekende partij toont evenmin haar thans voorgehouden verblijfplaatsen en asielrelaas aan. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT